

Arrest

nr. 170 624 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 16 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 augustus 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgische moeder.

1.2. Op 10 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Bij arrestnr. 149 747 van 16 juli 2015 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten vermeld in punt 1.2. vernietigd. Het beroep tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing tot weigering van verblijf wordt verworpen.

1.4. Op 15 september 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“De heer (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiteindelijk op 14-11-2015.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op, *“schending van de materiële motiveringsverplichting, een schending van art. 8.1 EVRM. en een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. Zoals verzoeker supra gesteld heeft, woont hij al jaren samen met zijn moeder, die van Belgische nationaliteit is. Zijn moeder is zwaar hulpbehoevend, zoals blijkt uit het uitgebreide medisch verslag van Dr. [G.C.] uit Menen dd. 1 november 2015

(+ 4 bijlagen) (stuk 2).

2. Art. 8.1 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Indien verzoeker zou verplicht worden het land te verlaten en zijn zwaar hulpbehoevende moeder, die de Belgische nationaliteit heeft, alleen achter te laten, ware dit een flagrante schending van het recht op een familieleven.

De terugwijzing van een persoon uit het land waar zijn familie woont, kan een inmenging en een schending vormen van het recht op gezins- en familieleven (EHRM, 21 juni 1988, Berrehab t. Nederland ; EHRM, 18 februari 1991, Mostaquim t. België ; EHRM, 7 augustus 1996, Chorfi t. België).

Ook de R.V.V. heeft reeds in deze zin geoordeeld (RvV, arrest nr. 74.258 dd. 31 januari 2012, blz. 8 en 9).

3. Daarnaast zij nog erop gewezen dat er, bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, helemaal geen rekening gehouden werd met de inhoud van art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet stelt :

‘ Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ’

Het bevel om het land te verlaten werd gegeven in tegenstrijd met de bepalingen van art. 74/13 Vreemdelingenwet. Er werd, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, geenszins rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker en zijn moeder.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2. Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

2.3. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003,

Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). In casu kan de verwerende partij niet onwetend zijn van het feit dat verzoeker samenleeft met zijn Belgische moeder die hulpbehoevend is. In het beroep dat aanleiding gegeven heeft tot het in punt 1.3. bedoelde arrest werd aangevoerd, *“De verzoekende partij is de meerderjarige zoon van mevrouw [F.B.] [...], die de Belgische nationaliteit heeft (stuk 3).*

De verzoekende partij verblijft al sedert november 2009 bij zijn moeder in België. Uit het uittreksels uit de bevolkings – en vreemdelingenregisters blijkt dat de verzoekende partij reeds sinds 23 november 2009 bij zijn moeder, mevrouw [F.B.], woont (stuk 6). Ook nu woont de verzoekende partij nog steeds bij zijn moeder in (stuk 7).(…) De moeder van de verzoekende partij is, gelet op haar medische toestand, echter niet in staat alleen te overleven en is afhankelijk van haar zoon (stuk 9 en stuk 10). en “De moeder van de verzoekende partij is hulpbehoevend en rekt op de steun van haar zoon. Uit tal van medische attesten blijkt de medische problematiek van de moeder van de verzoekende partij (stuk 9). Uit het attest dd. 20 juni 2014 van Dr. [G.C.] uit Menen blijkt dat de moeder van de verzoekende partij om zowel psychische als lichamelijke redenen niet meer in staat is om alleen thuis te kunnen wonen, zonder hulp van een inwonende persoon (stuk 10). Thans is de verzoekende partij reeds vele jaren de persoon die bij zijn moeder inwoont en haar helpt.” Er worden stukken gevoegd bij het verzoekschrift ten bewijze van het feit dat verzoeker nog steeds samenwoont met zijn moeder, dat zij hulpbehoevend is gelet op haar medische toestand en dat zij wordt bijgestaan door haar inwonende zoon. Gelet op deze elementen kan het bestaan van een familieleven tussen verzoeker en zijn moeder worden aanvaard. Verzoeker vermocht dan ook de verwachting koesteren dat de verwerende partij zou rekening houden met zijn familieleven zoals artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het voorschrijft. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt echter dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven. Dit vormt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Te noteren valt nog dat de verwerende partij zich niet verdedigt met een nota.

2.5. Het besproken onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar enig middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA